

Kirkeministeriet.
Frederiksholm Kanal 21,
Postboks 2123,
1015 København K.

Høringssvar til betænkning 1491 Folkekirkens lokale økonomi

Gudme menighedsråd finder det udmærket, at der er foretaget en undersøgelse af folkekirkens lokale økonomi.

Det er godt, at der er dokumentation for, hvordan den lokale økonomi har udviklet sig gennem en årrække.

Men nu kan man jo stille tal op på mange måder. Man har i betænkningen gennemgående valgt at fokusere på, hvad det enkelte folkekirkemedlem får for pengene, og om man er tilfreds med det, man får, sådan at man ikke melder sig ud af folkekirken.

Man kunne også have valgt at se på, hvad det koster at drive en kirke på årsbasis, og hvad den enkelte gudstjeneste og kirkelige handling koster og på den måde fået dokumenteret, hvilke sognetyper/menighedsråd, der kan gøre det billigst. Måske kunne de små sogne så endda blive eksempler til efterfølgende og ikke hele tiden blive hængt ud som alt for dyre og kun lige tålt.

Man kunne også have set på, om der er en sammenhæng mellem kirkeskatteprocent og medlemstilslutning og på den baggrund måske have nået frem til, at der er andre faktorer end de rent økonomiske, der må spille ind, når folk enten melder sig ud eller fastholder deres medlemskab, også hvor kirkeskatteprocenten er meget høj. Hvem ved: det kunne måske have noget at gøre med struktur og nærhed; en gensidig folkekirke-loyalitet, som trives bedst, hvor man lever sammen i mindre sammenhænge.

"Kuren" mod den lidt høje stigningstakt i udgifterne vedr. den lokale økonomi er imidlertid ifølge betænkningen større enheder (pastoratsråd), mere samarbejde (kaldet stordriftsfordele) og brugerbetaling.

Vi håber, det stadig må være de enkelte råds og sognes afgørelse, om man i et pastorat vil have et fælles menighedsråd. Det må i øvrigt være yderst begrænset, hvad der er at spare ved sammenlægning af menighedsråd. Så længe der er mennesker nok til at kunne danne et fuldtalligt menighedsråd, er det ikke rimeligt at "dræne" et lokalt engagement via lovgivningen. Med hensyn til samarbejde er det værd at arbejde videre med hvilke områder, der især egner sig til samarbejde over sognegrænserne. I betænkningen er der imidlertid mange solskinshistorier og ikke megen objektiv information om, hvilke fordele og ulemper, der måtte være med et samarbejde på 1) provstiplan 2) i mindre enheder/ sammenholdt med det traditionelle sogneplan. Det ville have været formålstjenligt med et klarere billede af, hvad samarbejde "koster" på fle-

re planer (heri medregnet de mere bløde), og hvad man vinder ved det. Med hensyn til brugerbetaling/takstfinansiering mener vi, at man skal fare med lempe, da folkekirken ikke er en købmandsforretning og i øvrigt allerede i meget vid udstrækning er brugerfinansieret via kirkeskatten. Vi mener f.eks., at menighedsrådene skal have lov til at udmønte deres sognefuldmagt i selv at kunne fastsætte kirkegårdstaksterne. Der skal være mulighed for at prioritere dette område frem for så meget andet, da vi mener, at folkekirkenes medlemmer her har et berettiget krav på god service og rimelige priser.

Betænkningen har sloganet "mere kirke for pengene". Samtidigt tales der om, at der er rigtigt mange (og måske også for mange) gudstjenester i de små sogne og foreslår, at de frivillige i stor udstrækning skal udfylde de professionelles funktioner ved gudstjenesterne. I stedet for at nedprioritere, hvad vi mener er kirkens kærneydelse, nemlig forkyndelsen, burde man fastholde og gerne opprioritere, hvad der er kirkens hovedopgave, for ellers er vi bange for, at vi på trods af mange fine målsætningsdebatter ender dér, hvor der hverken er kirke eller penge mere, fordi sognemenigheden forventer et vist gudstjenesteniveau både kvantitativt og kvalitativt og ønsker at deres penge skal gå til det.

Som menighedsråd prøver vi på alle måder at gøre det så godt, vi nu engang kan. Vi mener også, at vi er gode til at spare på pengene. Vi bliver imidlertid aldrig belønnet for at have en pæn kassebeholdning pr. 31. december – tværtimod. Det kommer sådan set andre menighedsråd og sogne til gode, når der næste gang skal uddeles ligningsmidler. Det tages fra de rige eller rettere de sparsommelige og gives til de fattige. Der mangler med andre ord incitamenter til at spare lokalt. Det burde bygges ind i systemet. Budgetværktøjer, som foreslået i betænkningen, er måske en af flere veje mod det mål.

Gudme, den 22. november 2007

Marie Madsen

formand for Gudme menighedsråd.

./. Kopi til folketingets kirkeudvalg.